

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายสรารุท ทรงศิริไล ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๓/๒๕๖๙

เรื่องพิจารณาที่ ๒๖/๒๕๖๘

วันที่ ๑๘ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๙

ระหว่าง { ศาลอุทธรณ์ ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ความเห็น

คดีนี้ ศาลอุทธรณ์ (ผู้ร้อง) ส่งคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๑ (นายศุภโชค กล่อมพิรุณ) ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ ๕๑๕๑/๒๕๕๘ คดีหมายเลขแดงที่ อ ๑๒๔๐/๒๕๕๙ เพื่อขอให้ ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) มิได้ नियามว่า “การทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐหรือความปลอดภัยของประชาชนทั่วไป” เป็นอย่างไร เป็นบทบัญญัติที่คลุมเครือไม่อาจตีความให้ได้แน่ชัด และการบังคับใช้ บทบัญญัติดังกล่าวยังมีความคลาดเคลื่อนไม่มีผลบังคับใช้เป็นการทั่วไป ขัดต่อหลักความเสมอภาคและ เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง อีกทั้งเป็นบทบัญญัติที่เพิ่มเติมการกระทำหรือเป็นการเพิ่มเติมโทษ ทำให้จำเลย ต้องรับโทษหนักขึ้น มิใช่บทบัญญัติที่เป็นคุณแก่จำเลย การนำบทบัญญัตินี้มาใช้บังคับย้อนหลัง ซึ่งไม่ใช่กฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้แก่จำเลย เป็นการแก้ไข ความผิดทำให้จำเลยต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิด ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง

เห็นว่า ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ มีความมุ่งหมายเพื่อกำหนดมาตรการในการป้องกันปราบปราม และแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ บูรณาการร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชนอันจะเป็นประโยชน์ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม กำหนดมาตรการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในลักษณะองค์กรอาชญากรรม (Organized Crime) ซึ่งเป็นภัยร้ายแรงต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร และป้องกันการสนับสนุนการกระทำความผิดขององค์กรดังกล่าวในด้านต่าง ๆ โดยใช้มาตรการทางกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในการแก้ไขปัญหา การดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดโดยเฉพาะผู้ค้ารายใหญ่และการใช้หลักการลงโทษที่ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิดในการพิจารณาคดียาเสพติดตามพฤติการณ์และความร้ายแรงของการกระทำความผิดซึ่งสอดคล้องกับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการลักลอบค้ายาเสพติด และวัตถุประสงค์ต่อจิตประสาท ค.ศ. ๑๙๘๘ (United Nations Convention Against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances) หรือที่เรียกโดยย่อว่า อนุสัญญากรุงเวียนนา ค.ศ. ๑๙๘๘ (Vienna Convention) ที่มุ่งหมายปราบปรามการลักลอบค้ายาเสพติดที่เชื่อมโยงกับเครือข่ายหรือองค์กรอาชญากรรม ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อเศรษฐกิจ และเป็นภัยคุกคามต่อเสถียรภาพความมั่นคงและอธิปไตยของรัฐ ดังที่บทบัญญัติมาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ผู้ใดผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๙๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งล้านห้าแสนบาท” และวรรคสาม บัญญัติว่า “ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองเป็นการกระทำความผิดต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ห้าแสนบาทถึงห้าล้านบาท หรือประหารชีวิต (๑) การกระทำโดยหัวหน้า ผู้มีหน้าที่สั่งการ หรือผู้มีหน้าที่จัดการในเครือข่ายอาชญากรรม (๒) การทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐหรือความปลอดภัยของประชาชนทั่วไป”

ข้อโต้แย้งของจำเลยที่ ๑ ที่ว่า ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) เป็นบทบัญญัติที่มีได้นิยามว่า “การทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐหรือความปลอดภัยของประชาชนทั่วไป” เป็นอย่างไร เป็นบทบัญญัติที่คลุมเครือไม่อาจตีความให้ได้แน่ชัด และการบังคับใช้บทบัญญัตินี้ดังกล่าวยังมีความคลาดเคลื่อนไม่มีผลบังคับใช้เป็นการทั่วไป ขัดต่อหลักความเสมอภาคและเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง นั้น เห็นว่า ตามหลักนิติธรรม การบัญญัติกฎหมายที่มีโทษทางอาญาต้องมีความชัดเจนแน่นอน เนื่องจากเป็นกฎหมายที่บัญญัติว่าการกระทำใดเป็นความผิดและกำหนดโทษสำหรับความผิดนั้น และโดยที่การลงโทษทางอาญาเป็นมาตรการที่กระทบต่อสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคล ต้องมี

หลักประกันว่ากฎหมายนั้นต้องบัญญัติถ้อยคำที่เป็นองค์ประกอบความผิดให้ชัดเจนแน่นอน ไม่คลุมเครือ เพื่อให้ประชาชนรู้ได้ว่าการกระทำใดกฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิดและต้องรับโทษเช่นใด อย่างไรก็ตามกฎหมายอาจบัญญัติถ้อยคำเพียงเท่าที่ชัดเจนแน่นอนพอควรและอาศัยการตีความตามบริบทของเรื่อง ประกอบกับบทบัญญัติลายลักษณ์อักษรเพื่อให้สามารถเข้าใจถึงความมุ่งหมายของบทบัญญัตินั้นได้ โดยไม่จำเป็นต้องบัญญัติถ้อยคำให้อยู่ในระดับที่ระบุเฉพาะเจาะจงลงไปอย่างละเอียด (Extreme Particularity) เพราะบางกรณีอาจเป็นการเหลือวิสัยที่กฎหมายจะบัญญัติโดยใช้ถ้อยคำให้ชัดเจนแน่นอนจนปราศจากการต้องตีความโดยสิ้นเชิง ซึ่งหลักการตีความกฎหมายที่มีโทษทางอาญาเพื่อลงโทษบุคคลนั้น นอกจากการตีความตามตัวอักษรเพื่อค้นหาเจตนารมณ์แล้ว ยังต้องคำนึงถึงคุณธรรมทางกฎหมายหรือประโยชน์ที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองซ่อนอยู่ภายใต้บทบัญญัติที่ผู้ตีความต้องค้นหาเพื่อใช้ประกอบการตีความด้วย เช่นเดียวกัน เมื่อพิจารณาบทบัญญัติของประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนหลักการกำหนดโทษหนักเบาของผู้กระทำความผิดร้ายแรงในความผิดฐานผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ที่ไม่ได้กำหนดจากปริมาณสารบริสุทธิ์อย่างเช่น พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่ไม่เปิดโอกาสให้พิสูจน์เจตนาเป็นอย่างอื่นได้ ทำให้ศาลต้องฟังไว้ก่อนตามบทสันนิษฐานของกฎหมายว่า จำเลยมียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โดยพิจารณาจากจำนวนหน่วยการใช้หรือปริมาณยาเสพติดตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น แต่บทบัญญัติดังกล่าวที่มีการแก้ไขใหม่เป็นการกำหนดโทษหนักเบาให้เป็นไปตามเจตนาพิเศษหรือพฤติการณ์ในการกระทำความผิดเป็นสำคัญ ตามหลักกฎหมายที่ว่า “กรรมเป็นเครื่องชี้เจตนา” โดยปริมาณของยาเสพติด อาจถูกนำมาพิจารณาประกอบพฤติการณ์ความร้ายแรงอย่างหนึ่งเท่านั้น ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม ซึ่งแบ่งได้ ๓ ระดับ ได้แก่ ระดับที่หนึ่ง มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง เป็นกรณีที่มีการกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดในความผิดฐานผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย และมีไว้ในครอบครอง โดยไม่พบพฤติการณ์อื่นประกอบ และไม่มีพยานหลักฐานที่สามารถดำเนินคดีเข้าเหตุฉกรรจ์ได้ ซึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งล้านห้าแสนบาท ระดับที่สอง มาตรา ๑๔๕ วรรคสอง (๑) ถึง (๖) เป็นการดำเนินคดีเหตุฉกรรจ์และต้องมีพฤติการณ์ในการกระทำความผิดอื่นหรือเจตนาพิเศษมาประกอบ อย่างเช่น การกระทำเพื่อการค้า หรือการก่อให้เกิดการแพร่กระจายในกลุ่มประชาชน ซึ่งต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท และระดับที่สาม มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๑) และ (๒) เป็นการดำเนินคดีเหตุฉกรรจ์ที่มีระวางโทษสูงสุด เป็นการกระทำโดยหัวหน้า ผู้มีหน้าที่สั่งการ หรือผู้มีหน้าที่จัดการในเครือข่ายอาชญากรรม หรือการทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐหรือ

ความปลอดภัยของประชาชนทั่วไป ที่มีลักษณะเป็นการสร้างความเสียหายต่อประเทศชาติอย่างร้ายแรง ในวงกว้าง ซึ่งต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ห้าแสนบาทถึงห้าล้านบาท หรือประหารชีวิต บทบัญญัติดังกล่าวเป็นบทบัญญัติที่จัดแบ่งพฤติกรรมการกระทำความผิดออกเป็น กลุ่มประเภทตามความรุนแรงและพฤติการณ์ที่กระทำแล้วกำหนดโทษทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ ให้ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิดตามกลุ่มประเภานั้น ๆ เพื่อให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการกำหนด สัดส่วนของโทษที่เหมาะสมกับพฤติการณ์ในการกระทำความผิด ไม่ตัดโอกาสให้ผู้กระทำความผิดได้มี โอกาสในการพิสูจน์ให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ของตน ทั้งนี้ การกำหนดโทษต้องพิจารณาถึงพยานหลักฐาน ที่เข้าองค์ประกอบความผิดของเหตุการณ์ และมีการระวางโทษหนักเบาแตกต่างกันไปตามความเหมาะสม กับข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ในแต่ละคดี สอดคล้องกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘๕ วรรคสอง ที่บัญญัติให้ศาลลงโทษจำเลยตามความผิด ซึ่งหมายถึงลงโทษตามความผิด ที่จำเลยได้กระทำอย่างแท้จริง อันเป็นหลักการสำคัญในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เมื่อชั่งน้ำหนัก ระหว่างประโยชน์สาธารณะที่จะได้รับตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายเพื่อให้การบังคับใช้มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน และผลกระทบกับจำเลยผู้กระทำความผิดในเหตุการณ์ ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) ที่บัญญัติว่า “การทำให้เกิดผลกระทบต่อ ความมั่นคงของรัฐหรือความปลอดภัยของประชาชนทั่วไป” แล้ว ประโยชน์สาธารณะย่อมมีมากกว่า เป็นไปตามหลักความได้สัดส่วนพอเหมาะพอควรแก่กรณี เปิดโอกาสให้ศาลได้ใช้ดุลพินิจในการตีความ ตามบริบทของเรื่องหรือตีความตามเจตนาของผู้กระทำความผิด ข้อเท็จจริง รวมทั้งพฤติการณ์และ พยานหลักฐานในแต่ละคดี ทั้งยังเป็นบทบัญญัติที่ทำให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาสในการโต้แย้งและแสดง พยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตน เป็นไปตามหลักนิติธรรม ไม่ขัดต่อหลักความเสมอภาคและ ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง

ส่วนข้อโต้แย้งของจำเลยที่ ๑ ที่ว่า ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) เป็นบทบัญญัติที่เพิ่มเติมการกระทำหรือเป็นการเพิ่มเติมโทษ ทำให้จำเลยต้องรับโทษหนักขึ้น มิใช่บทบัญญัติ ที่เป็นคุณแก่จำเลย การนำบทบัญญัติดังกล่าวมาใช้บังคับย้อนหลังซึ่งไม่ใช่กฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้น บัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้แก่จำเลย เป็นการแก้ไขความผิดทำให้จำเลยต้องรับโทษหนักขึ้น กว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิด ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง นั้น เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับหลักประกันสิทธิ และเสรีภาพขั้นพื้นฐานของบุคคลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาว่า บุคคลจะถูกลงโทษได้ก็ต่อเมื่อ

มีกฎหมายในขณะกระทำความผิดบัญญัติไว้ว่า การกระทำนั้นเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และจะนำกฎหมายที่ตราขึ้นมาภายหลังมาลงโทษบุคคลย้อนหลังไม่ได้ ตามหลักกฎหมายที่ว่า “ไม่มีกฎหมาย ไม่มีความผิด ไม่มีโทษ” (Nullum crimen nulla poena sine lege หรือ Principle of Legality) แม้กฎหมายที่มีโทษทางอาญาจะไม่สามารถย้อนหลังเป็นผลร้ายได้ แต่สามารถย้อนหลังให้เป็นผลดีหรือในทางที่เป็นคุณได้ดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ วรรคสอง เมื่อพิจารณาบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) การที่ประมวลกฎหมายอาญาเสพติด ยังคงกำหนดฐานความผิดซึ่งมีอยู่ตามกฎหมายเดิมเพียงแต่มีการเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นแตกต่างจากกฎหมายเดิม การบังคับใช้ประมวลกฎหมายอาญาเสพติดจึงมิใช่กรณีที่ใช้กฎหมายที่บัญญัติในภายหลังยกเลิกความผิดตามกฎหมายเดิมและบัญญัติการกระทำความผิดขึ้นใหม่ อันจะลงโทษผู้กระทำความผิดไม่ได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ แต่เป็นกรณีที่กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด ไม่ว่าในทางใด แต่ในกรณีที่คดีถึงที่สุดแล้ว ถ้าผู้กระทำความผิดกำลังรับโทษอยู่ และโทษที่กำหนดตามคำพิพากษาหนักกว่าโทษที่กำหนดตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง เมื่อสำนวนความปรากฏแก่ศาล ให้ศาลกำหนดโทษเสียใหม่ตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ (๑) จึงเป็นกรณีที่ศาลต้องพิจารณากำหนดโทษใหม่ตามประมวลกฎหมายอาญาเสพติดซึ่งเป็นกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง และเป็นดุลพินิจของศาลในการพิจารณาปรับบทลงโทษโดยพิจารณาจากโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่จำเลยได้รับก่อนวันประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญาเสพติดว่าเป็นกรณีตรงกับฐานความผิดใดของประมวลกฎหมายอาญาเสพติดให้อยู่ในระนาบเดียวกันกับโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายเดิม อีกทั้งต้องพิจารณาว่าเป็นความผิดมาตราใดและวรรคใดตามประมวลกฎหมายอาญาเสพติด และพิจารณาระวางโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดไปแล้วว่า หนักกว่าระวางโทษจำคุกชั้นสูงของมาตราและวรรคนั้นตามประมวลกฎหมายอาญาเสพติดหรือไม่ หากไม่เป็นไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ (๑) ศาลไม่อาจกำหนดโทษใหม่ให้แก่จำเลยที่กำลังรับโทษในคดีอาญาเสพติดตามประมวลกฎหมายอาญาเสพติดได้ จำเลยต้องรับโทษตามคำพิพากษาถึงที่สุดตามเดิม ซึ่งการปรับบทว่าจะลงโทษจำเลยตามเหตุการณ์ของประมวลกฎหมายอาญาเสพติด มาตรา ๑๔๕ ในวรรคใดนั้น ต้องพิจารณาจากพฤติการณ์ในคำฟ้องหรือในสำนวนว่ามีข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ที่จะลงโทษจำเลยได้หรือไม่ กลุ่มประเภทความผิดใด ดังเช่นเป็นการกระทำเพื่อการค้า หรือเป็นการก่อให้เกิดการแพร่กระจายในกลุ่มประชาชน ก็จะลงโทษได้ตามมาตรา ๑๔๕ วรรคสอง (๑) และ (๒) ตามลำดับ หรือทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐหรือความปลอดภัยของประชาชนทั่วไป ก็จะลงโทษได้ตามมาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) และหากจำเลยไม่เห็นด้วย

กับการพิจารณาวินิจฉัยคำร้องขอกำหนดโทษใหม่ของศาลชั้นต้น ก็สามารถยื่นอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาต่อไปได้ บทบัญญัติมาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) จึงเป็นไปเพื่อเป็นหลักประกันสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของบุคคลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสอดคล้องกับหลักนิติธรรม มิได้เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่นำมาใช้บังคับย้อนหลังแก่จำเลยและทำให้จำเลยต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดแต่อย่างใด จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง

(นายสรวิฐ ทรงศิริไล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ